

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

Màrtirs del segle XX

Dimarts vinent l'Església celebra la memòria dels «màrtirs d'Espanya del segle XX». La commemoració s'adreça, per tant, als centenars de màrtirs —la majoria, beatificats; alguns, canonitzats— que moriren a causa de la seva fe durant la maltempsada de la revolució i guerra civil (1936-39). Parlar d'aquests fets als adolescents d'avui els sonarà a «prehistòria», però també és cert que entre la gent més gran queden restes del ressò traumàtic d'uns fets en què s'enfrontaren a mort germans, amics i veïns. No eren estrangers o desconeguts els qui es mataben; es pot dir que es complien les paraules del salm: *Si fos un enemic el qui m'insulta, me n'hauria escapat; si em perseguissin els qui no*

m'estimen, me'n podria amagar. Però ets tu, el meu company, el meu amic i confident, una dolça intimitat ens unia (Sl 54). L'Església no pot deixar de reconèixer el testimoni heroic d'aquells qui van perseverar fins a la mort en la seva fe —sacerdots, religiosos i laics de les nostres diòcesis. Tampoc no pot deixar de lluitar contra tota pretensió totalitària que en nom d'un ídol —ideològic, estatal o revolucionari— pretengui imposar-se amb l'extermini, la mort i el genocidi. I, per últim, ha de promoure la reconciliació, la justícia, la tolerància, el respecte i la pau, essent conscient que la persecució contra els cristians, arreu del món, continua amb formes violentes o sibil·lines. És el nostre destí.

Diumenge XXXI de durant l'any | Cicle B

Lectura del llibre del Deuteronomi (6,2-6)

En aquells dies, Moisès digué al poble: «Reverència el Senyor, el teu Déu, compleix durant tota la vida els manaments que et dono, tant tu, com els teus fills i els fills dels teus fills. Així viureu anys i més anys. Escolta, Israel, mira de posar en pràctica això que et mando; així seràs un poble feliç i nombrós en un país que regalima llet i mel, tal com el Senyor va prometre als teus pares. Escolta, Israel: El Senyor és el nostre Déu, el Senyor és l'únic. Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les forces. Guarda en el teu cor les paraules dels manaments que avui et dono.»

Salm responsorial (Salm 17)

Us estimo, Senyor, vós m'enfortiu.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians hebreus (7,23-28)

Germans, els sacerdots de l'antiga aliança van ser molts, perquè la mort els impedia de continuar en les seves funcions. Però Jesús que viu per sempre no traspasa a ningú les funcions sacerdotals. Per això té el poder de salvar definitivament tots els qui per ell s'acosten a Déu, ja que viu intercedint per sempre a favor d'ells.

Un sacerdot així és el que ens calia: sant, innocent i sense taca; per això va ser tret d'enmig dels pecadors

i enlairat més amunt del cel. Ell no necessita, com els altres, oferir víctimes cada dia tant pels seus propis pecats com pels pecats del poble: es va oferir a si mateix una sola vegada. La Llei havia fet sacerdots uns homes plens de febleses, però els termes del jurament que ha substituït la Llei han consagrat el Fill, que serà per sempre un sacerdot perfecte.

Lectura de l'evangeli segons sant Marc (12,28b-34)

En aquell temps, un dels mestres de la Llei anà a trobar Jesús i li va fer aquesta pregunta: «Quin és el primer de tots els manaments de la Llei?» Jesús li respongué: «El primer és aquest: "Escolta, Israel: El Senyor és el nostre Déu, el Senyor és l'únic. Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb tot el pensament, amb totes les forces." El segon és: "Estima als altres com a tu mateix." No hi ha cap altre manament més gran que aquest.» El mestre de la Llei li digué: «Molt bé, mestre. És veritat que Déu és un de sol i que no n'hi ha cap altre fora d'ell. I que estimar-lo amb tot el cor, amb tot el pensament i amb totes les forces, i estimar els altres com a si mateix, és millor que tots els sacrificis i totes les ofrenes cremades a l'altar.» Jesús, en sentir aquesta resposta tan assenyada li digué: «No ets lluny del Regne de Déu.» I ningú no s'atreu a fer-li cap més pregunta.

2

full

«Escolta!» | Marc Majà

Un dia una bona catequista explicava la primera lectura d'avui. Concretament, comentava les paraules que han donat peu a una de les pregàries més resades pel poble jueu: «Escolta, Israel: El Senyor és el nostre Déu, el Senyor és l'únic. Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les forces.» La catequista feia notar que el primer manament que apareix en aquest fragment de la Bíblia no és «estima» sinó, curiosament, «escolta». Quin sentit té aquest detall? Si la Paraula de Déu ens diu «escolta!» (és a dir, atura't, fes atenció) és perquè hi ha Algú a qui podem escoltar. Si la Paraula de Déu ens diu «el Senyor és el nostre Déu, el Senyor és l'únic», és perquè aquest Algú és Aquell a qui ho devem tot, l'origen de la nostra existència, el qui amorosament ens ha creat, ens

acompanya i ens espera. Si la Paraula de Déu ens diu «estima», és perquè el nostre amor (pobres criatures!) no pot ser sinó conseqüència d'un amor més gran, que se'ns ha donat, i se'ns dona, gratuïtament.

Quan Jesús és preguntat sobre quin és el primer dels manaments, respon citant les paraules de l'Antic Testament que estem comentant i ho fa, a més, a partir d'aquesta primera invitació: «escolta». Jesús, bon Mestre, el qui veritablement coneix el Pare, i també el cor de l'home, sap prou bé que l'ésser humà no és capaç de generar, per ell tot sol, amor gratuït. Cal una font primera d'amor que ompli l'home, que l'ompli a vessar. Jesús ens ensenya que aquesta font primera és l'amor de Déu Pare i que aquest vessament desbordant és l'amor als germans.

Crec... Amén | Romà Casanova, bisbe de Vic.....

La professió cristiana o credo comença amb la paraula «crec» i acaba amb la paraula «amén». Aquestes dues paraules d'arrels distintes, la primera d'arrel llatina i l'altra, hebrea, expressen aspectes propis de la virtut teològica de la fe.

Quan una persona afirma «crec» expressa molt més que una opinió o convicció. De vegades, en el llenguatge col·loquial utilitzem l'expressió «crec» per a donar una opinió que no es fonamenta en raons intrínseques o en l'observació directa en qualsevol grau de certesa o de probabilitat. Però en el context de la fe cristiana quan expressem «crec» afirmem una manera de conèixer que, d'entre totes, és la més ferma i la més segura, encara que sempre mantingui la seva llibertat, perquè és expressió d'humanitat en grau màxim. Dir «crec» és un acte essencialment personal que, si és fet amb veritat i sinceritat, ens compromet fins al més pregon del nostre cor. La fe orienta plenament el sentit de la vida; dóna l'horitzó decisiu. La fe és «síntesi total»: des de la fe es troba el centre que dóna sentit a tota l'existència.

La paraula «crec» no va mai sola en la fe cristiana. Sempre va seguida de la preposició «en». La fe en el sentit cristià té un caràcter únic i exclusiu. No és una noció que es pot aplicar a altres realitats de la vida, sinó que és el vocable que designa un fet únic: la resposta donada per l'home a Déu que ha vingut a ell en Jesucrist, el Fill de Déu, el Verb encarnat. Des d'aques-

ta realitat dialògica, de proposta de Déu, que es revela salvant, i de l'home que l'acull amb la resposta de la fe, s'entén que la fe cristiana, dir «crec en», es refereix exclusivament al Déu únic en la Trinitat Santíssima. Nosaltres diem: «Crec en un Déu Pare totpoderós... Crec en Jesucrist, únic Fill seu i Senyor nostre... Crec en l'Esperit Sant...» La fe es refereix fonamentalment a Déu; totes les altres realitats són professades en quant són l'obra de Déu per a la salvació dels homes: l'Església, el perdó dels pecats...

La paraula amb la qual es clou la professió de fe cristiana és «amén». Aquesta paraula, mantinguda per la tradició cristiana i d'arrel hebrea, expressa donar fermesa, estabilitat, fidelitat; i això és propi de Déu. L'experiència de l'home en la seva vida és que ell és com la sorra, inestable: un dia és que sí, un altre, que no; de vegades sí, i al mateix temps no. L'únic que es digne de confiança és Déu. L'home que és dèbil, feble, inestable, rep de Déu, el qui és la roca ferma, la fortalesa, la força, l'estabilitat. El creient confessa la seva radical impotència i participa del poder i la saviesa de Déu. «Amén» significa, doncs, posar la confiança en Déu i no pas en les meves dèbils forces per a poder conèixer i estimar.

La fe és clarament una realitat personal. Ningú no pot creure per mi. Cada home ha de donar en la seva vida la resposta personal a Déu que es revela plenament en Jesús.

Agenda litúrgica de la setmana**4 ■ Diumenge XXXI de durant l'any / Cicle B.**

Sant Carles Borromeo, bisbe (1538-1584). Sant Eimeric, laic (1007-1031)

Lectures: Deuteronomi 6,2-6 / Salm 17 / Hebreus 7,23-28 / Marc 12,28b-34

Litúrgia de les hores: Setmana III

5 ■ Dilluns. Sant Zacaries i santa Elisabet (s. I).

Lectures: Filipencs 2,1-4 / Salm 130 / Lluc 14,12-14

6 ■ Dimarts. Sant Sever, bisbe i màrtir (s. VII). Sant Lleopard, monjo (†559).

Lectures: Filipencs 2,5-11 / Salm 21 / Lluc 14,15-24

7 ■ Dimecres. Sant Ernest, bisbe (†1148). Sant Fortià màrtir. Beat Francesc Palau, prevere (1811-1872).

Lectures: Filipencs 2,12-18 / Salm 26 / Lluc 14,25-33

8 ■ Dijous. Sant Godofred, bisbe (1066-1115).

Lectures: Filipencs 3,3-8a / Salm 104 / Lluc 15,1-10

9 ■ Divendres. La Dedicació de la Basílica del Laterà (s. VI). Sant

Teodor, màrtir (†304).

Lectures: Ezequiel 47,1-2.8-9.12 / Salm 45 / Joan 2,13-22

10 □ Dissabte. Dedicació de la catedral de Solsona. Sant Lleó el Gran, papa i doctor de l'Església (s. V). Sant Andreu Avel·lí, prevere (1521-1608).

Lectures: Filipencs 4,10-19 / Salm 111 / Lluc 16,9-15

11 ■ Diumenge XXXII de durant l'any / Cicle B. Sant Martí de Tours, bisbe (†397).

Lectures: 1Reis 17,10-16 / Salm 145 / Hebreus 9,24-28 / Marc 12,38-44

Santa Hildegarda de Bingen, doctora de l'Església | Redacció

El dia 7 d'octubre Benet XVI va proclamar doctors de l'Església no solament sant Joan d'Àvila, del qual ens ocupàvem la setmana passada, sinó també santa Hildegarda de Bingen. Hildegarda va néixer l'any 1098 a Bermersheim (Alemanya) i fou l'última dels deu fills d'un matrimoni de la noblesa local. A partir de l'edat de sis anys va començar a tenir visions, un fet que la va acompanyar la resta de la seva vida. Vinculada a Jutta Spannheim, que la va instruir en la pregària i li ensenyà a llegir i escriure, va professar com a benedictina en un petit monestir annex a una abadia masculina (Disibodenberg), format per Jutta i les seves alumnes.

Amb la mort de Jutta, Hildegarda fou elegida abadessa de la comunitat, amb trenta-sis anys d'edat. Mentrestant, les visions van continuar i, assabentats de l'aquestes el seu confessor, l'abat i l'arquebisbe, es va procedir a investigar-les, arribant a la conclusió que eren d'inspiració divina i que, per tant, podien ser publicades. Això és el que féu Hildegarda amb l'obra *Scivias* (*Scire vias Domini*), que va escriure durant deu anys, demanant consell a sant Bernat de Claravall i al papa Eugeni III, el qual afirmà que el llibre «és conforme a la fe i semblant als antics profetes».

Hildegarda es distingí també per una tasca de combat doctrinal contra l'heretgia càtar en un moment en què la seva fama va créixer notablement. Això provocà un creixement de la seva comunitat, que aconsellà la creació d'un monestir propi, a Rupertsberg, que es convertí en el primer claustre de monges autònom, consagrat l'any 1150.

Fou una personalitat polifacètica. En aquella època començà la seva tasca com a compositora, de la qual es conserven setanta obres amb lletra i música, antífones i responsoris, agrupats en la *Symphonia harmoniae coelestium revelationum* (Simfonia d'harmonia de les revelacions divines). També publicà llibres de medicina i es conserva una rica literatura epistolar de més de quatre-centes cartes —parcialment publicades en la Patrologia Llatina de Migne— a papes, cardenals, bisbes, monges, abats, reis i emperadors. Publicà també una expli-

cació de l'Evangeli, un comentari a la Regla de sant Benet i al Símbol Atanasià. Fins i tot va inventar-se una llengua nova, la *lingua ignota*. La magnitud de la seva obra no admet comparació amb cap altra autora de l'Edat Mitjana.

Realitzà quatre grans viatges fora dels murs del seu convent, en què predicà dins esglésies i monestirs sobre els temes que més urgien en la situació eclesial d'aquell moment: la corrupció del clergat i l'heretgia dels càtars, vinculant ambdues coses. En una intervenció oral a Colònia, va vincular l'auge dels càtars a la vida dissoluta dels canonges, dels clergues i a la manca de pietat d'aquests i del poble cristià.

Morí el 17 de setembre de 1179 i fou sepultada a l'església del monestir de Rupertsberg, on romanrien les seves relíquies fins a 1632, quan es produí la destrucció de l'abadia pels suecs durant la guerra dels Trenta Anys. En aquell moment, les seves restes es van traslladar al monestir d'Eibingen, que havia estat fundat en vida seva a l'altra riba del Rin per l'excés de monges a la seva abadia. Avui Eibingen és encara una comunitat benedictina.

Una mirada a tota la història de la salvació

El papa Benet XVI, en el decret en què exposa les raons del doctorat per a santa Hildegarda, explica que la seva doctrina és «eminent per la seva profunditat, correcció i originalitat de les seves visions. Els textos evidencien una densitat i frescor en la contemplació del misteri de la Santíssima Trinitat, de l'Encarnació, de l'Església i de la humanitat».

Afirma també que «Hildegarda va fixar la seva mirada en l'esdeveniment de la revelació. No es va limitar a qüestions individuals, sinó que intentà oferir una síntesi de tota la fe cristiana. En les seves visions i reflexions, ella fa un compendi de la història de la salvació, des del començament de l'univers fins a la consumació escatològica. La decisió de Déu de dur a terme l'obra de la creació és la primera etapa d'aquest immens itinerari que, a la llum de la Sagrada Escripura, es desenvolupa des de la constitució de la jerarquia celestial fins a la caiguda dels àngels rebels i el pecat dels nostres primers pares. Aquest marc inicial és seguit per l'encarnació redemptora del Fill de Déu, l'acció de l'Església que continua en el temps el misteri de l'encarnació i la lluita contra Satanàs. La vinguda definitiva del Regne de Déu i el Judici Universal seran la coronació d'aquesta obra». Resumim més breument alguns aspectes de la doctrina de la nova doctora de l'Església:

La creació és un acte d'amor gràcies al qual el món pot sorgir del no-res; per tant, l'amor de Déu travessa tota l'escala de les criatures.

La Paraula de Déu crea vida i es manifesta en les criatures: l'home amb la seva veu pot respondre a la veu del Creador de dues maneres: *in voce oris*, la litúrgia, i *in voce cordis*, amb una vida virtuosa. Tota la vida humana es pot entendre com una simfonia.

L'home, format per cos i ànima: Hildegarda té una visió positiva de la corporeïtat, que no és pas un pes del qual alliberar-se.

L'home pot experimentar a Déu, no solament en l'esfera de la racionalitat sinó amb tots els sentits externs i interns, fet que troba la seva plenitud en la participació en els sacraments.

Actualitat del seu pensament per a avui, en especial per a les dones

Benet XVI sintetitza l'actualitat d'Hildegarda afirmant que «el seu missatge és extraordinàriament actual per al món contemporani, particularment sensible al conjunt de valors proposats i viscuts per ella. Pensem, per exemple, en la capacitat carismàtica i especulativa d'Hildegarda, com un incentiu a la investigació teològica; en la seva reflexió sobre el misteri de Crist, considerat en la seva bellesa; en el diàleg de l'Església i de la teologia amb la cultura, la ciència i l'art; en l'ideal de vida consagrada, com a possibilitat de realització humana; en la valorització de la litúrgia, com a celebració de la vida; en la idea de reforma de l'Església, no com a estèril modificació d'estructures, sinó com a conversió del cor; així com també la seva sensibilitat per la natura».

Santa Hildegarda va considerar que l'home existeix en forma masculina i femenina, una estructura en la qual reconeix una reciprocitat i igualtat. Per a Benet XVI, en santa Hildegarda —que va predicar en catedrals i monestirs— s'expressen els més nobles valors de la feminitat, i per això il·lumina la presència de la dona en l'Església i la societat, per la seva capacitat científica i pastoral.

59 O virtus Sapientiae

Ant.

O vir-tus* Sa-pi-en-ti-æ, quæ cir-cu-i-ens cir-cu-i-sti com-pre-hen-den-do o-

L'obertura de l'Any de la Fe esdevé una festa de joia i vitalitat creient per a la diòcesi

Com és sabut, el papa Benet XVI ha convocat un Any de la Fe —iniciat el propassat 11 d'octubre— en coincidència amb dos aniversaris: el cinquantè del començament del Concili Vaticà II i el vintè de la publicació del Catecisme de l'Església Catòlica. S'obre així un particular temps de gràcia per a l'Església en què és necessari retornar a l'escolta de Jesús per a créixer a redós de l'anunci sempre nou de la Bona Nova. I perquè això sigui possible ens cal conèixer millor la nostra fe, celebrar-la com cal i viure-la amb totes les seves conseqüències.

A la llum d'aquest pensament, la jornada diocesana d'enguany es va revestir d'un to especial, atès que es va fer coincidir precisament amb l'obertura diocesana de l'Any de la fe. En aquestes línies us fem una resum del que va deparar una jornada eclesial viscuda amb alegria i entusiasme renovats.

Una fe que demana ser pensada i explicada

La sala Torras i Bages del Seminari va ser l'escenari destinat a les activitats matinals. Després de la pregària d'inici, el bisbe Romà va convidar els nombrosos assistents a escoltar la xerrada de Mn. Jaume Casamitjana que duia per títol «L'Any de la Fe, una oportunitat pastoral». Amb un estil amable i entenedor, l'actual rector del Seminari de Vic va presentar els grans reptes que ofereix l'Any de la Fe per a les comunitats del nostre bisbat. Partint de l'afirmació que la fe neix de l'estupor davant de Déu que es revela i es dona, va desgranar un grapat de propostes per a redescobrir la bellesa de la fe, al mateix temps que insistia que cal conèixer millor la nostra fe catòlica per a testimoniar-la amb paraules convençudes i convincents plenes d'amor, i amb esperit propositiu i dialogant. En definitiva, tal com va concloure el ponent, «la fe necessita ser repensada i viscuda sempre amb major convicció, coratge i entusiasme perquè a tots aquells que trobem els oferim una paraula d'esperança, una mirada d'amor».

Abans de dinar, encara hi va haver temps per a presentar, per part de Mn. David Compte, vicari general de la diòcesi, els objectius del Pla Pastoral per a aquest any 2012-2013, que porta per lema «Sigueu

el que sou: el Cos de Crist». Durant aquest curs pastoral tots som convidats a viure profundament l'Eucaristia, a través d'un bon nombre d'iniciatives que han de fer possible que la celebració de la santa missa sigui efectivament la columna vertebral de la vida de cada comunitat parroquial (aquestes propostes es poden consultar a la pàgina web del bisbat). També s'enumeraren les iniciatives específiques pensades per a viure l'Any de la Fe des de la parròquia i la diòcesi: senzilles, per tal que puguin ser posades en pràctica en qualsevol parròquia. Val la pena destacar el nou impuls amb què s'encara la tercera edició de l'Escola de Formació de Laics, oberta a tots els diocesans, o l'edició d'un nou petit devocionari.

Una fe que necessita ser viscuda i celebrada

Havent dinat, la sobretaula es va veure amenitzada pels cants de Pau Tarruell, acompanyats pel talent musical de la família Martí Gomila. Entre cançó i cançó, el cantant del grup Bufanúvols va oferir el seu testimoni d'una fe viscuda en coherència amb la quotidianitat. També ens brindaren el seu testimoni tres membres de la comunitat del Cenacolo, dedicada a la rehabilitació dels drogodependents a través de tres pilars: l'oració, el treball i l'amistat. Les paraules colpidores i alhora amarades d'esperança d'aquests joves que han pogut sortir del món sempre obscur de la droga gràcies a la fe fou el preàmbul per al moment central del dia, l'Eucaristia.

En efecte, la jornada va culminar amb la santa missa, presidida pel nostre bisbe a la catedral. El temple es va omplir de persones vingudes d'arreu de la diòcesi, que van participar activament d'una bella celebració eucarística, amb la preparació prèvia, amb la música i els cants (es va formar un cor per a l'ocasió, amb l'ajuda del Cor Parroquial de Tona), etc.

En l'homília, Mons. Romà Casanova va recordar que l'Any de la Fe «ens porta de nou al nucli de la nostra vida: la fe cristiana. I la fe cristiana té un rostre en el qual se'ns ha obert el cor de Déu: Jesús. La nostra fe té el seu centre en Jesús; en ell i des d'ell tota la nostra vida s'obre a la llum de la veritat i de l'amor». Partint d'aquesta premissa, el nostre bisbe va adreçar a la concorreguda assemblea paraules d'esperonament, tenint clar que hem de «sortir de la tebior d'una fe a mitges», ja que Jesús «se'ns ha donat del tot, ens ha estimat del tot».

Després de l'homília es va lliurar el Credo a un grup significatiu de catequistes, que el van repartir a totes les persones assistents com a signe de la transmissió de la fe a la qual som tots cridats. Al mateix temps, l'escolania encenia els llantions (se'n van repartir cinc-cents) per a renovar tots junts les promeses del baptisme. Uns llantions que es van mantenir encesos durant la resta de la celebració, atès que l'eucaristia es va acabar a la plaça de la Catedral, on es van dipositar les esmentades espelmes en un gran mapa de la diòcesi, significat així que tots som enviats a portar Crist en la vida de cada dia. En aquest ritu d'enviament també es va fer un acte de professió pública amb el cant del Credo per tal de subratllar que la fe, quan es viu de veritat i de

cor, es porta en els llavis i en la vida. La celebració es va cloure a la mateixa plaça —i amb el mateix aire de joia viscut en el temple— compartint moments de fraternitat, mentre es repartia coca i vi per a tothom.

En definitiva, enguany la Jornada Diocesana, amb l'obertura solemne i festiva de l'Any de la Fe, va propiciar el fet de prendre consciència que ara més que mai ha de ressonar amb fermesa i convicció la veu d'una fe gràvida d'alegria, en un gran i renovat impuls d'evangelització i d'amor compromès en la diòcesi de Vic.

L'edició del propassat 7 d'octubre va sortir sense les correccions gramaticals degudes, a causa d'una distracció en l'enviament dels arxius informàtics. Demanem disculpes als nostres lectors.

Lo imposible | Josep Molist.....

Lo imposible (2012) és la segona pel·lícula del realitzador Juan Antonio Bayona (Barcelona, 1975). La narració fílmica d'aquesta taquillera pel·lícula es basa en l'experiència real d'una dona espanyola que sobrevisqué al *tsunami* que afectà el sud-est asiàtic el dia de Sant Esteve de l'any 2004. Maria (Noemi Watts) i Henry (Ewan McGregor), un matrimoni europeu o nord-americà (no queda gaire clar) de classe mitjana, viatja amb els seus tres fills —Lucas (Tom Holland), de deu anys, Thomas (Samuel Joslin), de set, i Simon (Oaklee Pendergast), de cinc— a Tailàndia per tal de passar-hi les vacances de Nadal. Les imatges paradisiàques i harmòniques del paisatge que ens ofereixen els primers plans del film contrasten ben aviat amb l'espectacular invasió de l'ona gegant que va provocar el moviment del subsòl del mar en aquella zona del planeta. La reconstrucció del paisatge després del desastre, la situació caòtica i tota la desolació desbordant, juntament amb l'angoixa viscuda pels protagonistes, ens arriben a través d'una intensa construcció narrativa que se sosté en un tríode: els efectes especials ritmats per la banda sonora, i una bona organització dels temps narratius. Naturalment, es percep clarament la influència del cinema de Spielberg. La trama d'aquesta producció gira entorn de les reaccions, els sentiments i les emocions en la psicologia d'uns personatges que el realitzador aconsegueix de transmetre intensament als especta-

dors. El retrobament de la família, aparentment impossible —d'aquí prové el títol—, després de les múltiples dificultats de supervivència que han d'afrontar, ens deixa una mica més tranquils després de 107 minuts d'angoixa continguda i un estat d'alta tensió emocional. La història és suggerent. I la forma de narrar-la, encara més. La seva interpretació podria portar-nos fàcilment a fer-ne una lectura moral en la clau ja clàssica de tendència rousseauiana, portant-nos a la conclusió sobre la natural solidaritat humana provocada pels desastres, etc. Tampoc no em sembla una simple apologia de la família conservadora com a referència fonamental de la societat cosmopolita.

Si hagués de dir el que més em va cridar l'atenció de la història contada és l'educada sensibilitat, la finor i la delicadesa dels personatges. És aquesta *raffinatezza* la que, al meu entendre, els permet d'afrontar la situació i madurar a marxes forçades davant uns fets inesperats i desbordants. I el que més em va agradar és que es diuen que s'estimen amb una entranyable i gens afectada tendresa. Vaig sortir del cinema convençut que la família és molt important.

Dites casolanes | Sebastià Codina

El millor conseller és el coixí

Sovint el captard és una mica emboirat. Demà serà un altre dia. La vida és una garba d'encerts i fracassos. Una dormideta assossega les inquietuds encabritades. El desllorigador de situacions enrevessades no es troba de cop. Necessita el seu temps. Prendre determinacions amb la bilis capgirada és ser agosarat. Déu nos en guard d'un «ja està fet». Hi ha torts que, un cop fets, és impossible redreçar-los. Cal pensar-s'hi abans d'engegar-ho tot a dida o a pastar fang. Les fregues mitiguen el mal, però és millor evitar els nyanyos. La ment engabiada per la incertesa és matussera. La rauxa ens enterboleix el seny. En aquestes circumstàncies, abans de decidir no hi ha com un fart de dormir... Cal posar el cap sobre el coixí, l'esverament al dessota i amanyagar i festejar la son durant tota la nit. I demà serà un altre dia.

full diocesà | Solsona i Vic

DIRECTORS:

VIC: Xavier Bisbal

Santa Maria 1, 08500 VIC

Tel. / Fax 93 885 07 09

Correu electrònic:

mitjans-comunicacio@bisbatvic.com

SOLSONA: Júlia Ayala

Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA

Tel. 973 48 06 19

C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC

ADMINISTRACIÓ:

Rda. Camprodon 2, 08500 VIC

Tel. 902 70 20 32 / Fax 93 88919 09

IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac, Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60